

Colecție: PROZĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CIUCHIȚĂ, LUCIAN

Deșertul fluturilor albi / Lucian Ciuchiță;

pref.: Mircea Emil Georgescu

Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2018

ISBN 978-606-730-441-1

I. Georgescu, Mircea Emil (pref.)

821.135.1

© Lucian Ciuchiță

Editura ECOU TRANSILVAN, Cluj-Napoca, 2018

E-mail: office@edituraecou.ro

Telefon: 0745828755; 0364730441

www.edituraecou.ro

Toate drepturile sunt rezervate.

Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă
fără acordul Editurii și al autorului.

**Orice asemănare cu numele personajelor,
precum și cu faptele săvârșite este o pură coincidență, de care
autorul nu se face în niciun fel vinovat.**

Lucian CIUCHIȚĂ

DEȘERTUL FLUTURILOR ALBI

Ecou Transilvan

2018

Nedorind nicidecum a răpi cititorului plăcerea de a savura acest nou roman, vă voi divulga un singur secret: „Deșertul fluturilor albi” este un roman optimist, RĂTĂCIRILE fiind doar drumul cel anevoios spre REGĂSIRI.

Mircea Emil GEORGESCU

*Cunoaște-ți aproapele ca pe tine însuți,
dacă vrei să fii iubit!*

Este o frumoasă zi de luni. Sau de marți, ori de miercuri. Poate fi la fel de bine și o zi de joi sau de vineri.

Cu siguranță, nu este o zi de sâmbătă sau de duminică. Forfota în City e prea mare pentru o zi de week-end.

Nu e – cel mai probabil – nici luni, fizionomiile oamenilor afișează tristețea amintirii frumoaselor zile de „libertate” și nu e nici vineri, când fețele par luminate ușor de speranța celor două zile de week-end ce vor începe. Deci este: marți, miercuri sau joi.

Poate nici nu este o zi frumoasă, poate e una ploioasă, sau doar înnorată. Poate e una cu fulgi mari, așternuți feeric peste oraș, ca în într-un basm de Andersen, sau una cu viscol.

Nu este o zi ploioasă, nimeni nu poartă umbrelă, nimeni nu este stropit din cap până-n picioare cu apa din băltoacele de pe caldarâm.

Nu e nici iarnă, nimeni nu poartă mănuși, căciulă, fular și palton, nici măcar un singur cerșetor nu este găsit înghețat în „palatul” lui din cartoane.

Este o zi oarecare, „neutră”.

*

Pe trotuare, oameni grăbiți, aferți, mișună în toate direcțiile, asemănându-se, până la un punct, cu furnicile, la fel de obsedați de preocuparea de a face rost de hrană, diferența, esențială, fiind că fiecare individ- „furnică” trăiește pentru întreaga colectivitate, în timp ce oamenii, majoritar, trăiesc fiecare pentru sine însuși.

Din când în când, în furnicarul uman, indivizii se ciocnesc unul de altul, puțini își cer scuze, cei mai mulți privindu-i cu ură pe invadatorii „spațiului lor”.

La colțuri de stradă, cântând la instrumente dintre cele mai variate, sau pur și simplu șezând, oameni pe care soarta i-a oropsit speră să fie miluiți, să mai poată avea parte de o nouă zi în mizera lor existență.

În stații de autobuz, sau în diferite locuri publice, retrași pe câte o bancă, stau oameni triști, melancolici, obosiți de viață, fără speranța unui viitor mai bun, nepăsători la graba și stresul orașului.

Figuri expresive, excedate de avataruri cotidiene aflate în „decorul” natural al vieții citadine.

*

Pe ușa de la intrare a unei clădiri ultramoderne, numai beton și sticlă, pătrunde un bărbat, în vârstă de 33 de ani – vârsta fatidică a Domnului Iisus, Răzvan Negrean, unduindu-se ca o felină prin forfota specifică unei companii multinaționale, fără niciun contact cu ceilalți, nici măcar din priviri, cu excepția recepționerei, o roșcată superbă cu ochi violeti, de ai putea jura că îi sunt moștenire lăsată de Liz. Elisabeth Taylor.

Cohorte de bărbați în costume sobre, rași, tunși și frezați de parcă abia fuseseră înrolați în armată și femei, niciuna în blugi, cu părul strâns, îmbrăcate tern, se află într-un du-te-vino perpetuu, cu pachete sau teancuri de dosare în brațe. Ochii le sunt obosiți, injectați de privitul în monitoare, laptopuri și telefoane mobile, pe care le „butonează” frenetic ori de câte ori au un pic de timp liber.

O blondă fadă scapă din mâini prețioasele-i dosare, împrăștiind foile pe pardoseala de marmură. O alta, chiar și mai ștearsă, cu ochii altfel frumoși, dar mult prea apropiați și cu sprâncene lipsite de păr, desenate cu creionul, se împiedică și cade în genunchi. Își caută cu privire mioapă ochelarii ce i-au alunecat de pe nas și nimeni n-o bagă în seamă, trecând pe lângă ea cu același interes pe care îl arată un beduin unei găleți cu nisip.

După ce liftul l-a lăsat la etajul 25, trecând pe lângă uși prin care răzbat urletele isterice de șefi ce se cred Napoleon și printre subalterni care ies din acele birouri cu capul plecat, Răzvan Negrean ajunge, în sfârșit, la el „acasă”.

PR manager la un grup francez de retail, cu un lanț de peste 40 magazine în toată România, Răzvan este un bărbat înalt, brunet, cu ochii verzi, athletic, elegant și șarmant... când nu este la slujbă.

Acum, Răzvan, nici ce a intrat bine pe ușă, că se și adresează nervos unuia dintre subalterni:

- Urgent! Acum! Rezolvă problema!

Insul pleacă încovoiat ca un țăran clăcaș după o zi de seceriș.

Într-o altă companie, o construcție ultramodernă din metal și sticlă, parcurgând aproape un același traseu – doar mici modificări din distribuția „figuranților” făcând diferența, într-un birou aflat tocmai la ultimul etaj al clădirii, o femeie minionă, la 32 de ani, cu ochi căprui, mari și păr șaten deschis, lung și prins, ca întotdeauna, la spate cu o agrafă de un gri petrol metalizat, ce pare să-și fi ieșit din fire, țipă la o subalternă:

- Arde! Astăzi îmi trebuia de ieri! Nu mă interesează ce și cum faci!

Femeia, îmbrăcată într-un taior elegant, turcoaz, valorând salariul ei – nu tocmai mic – pe o jumătate de an, oftează.

Grațiela, soția lui Răzvan, este abia la început de drum într-o firmă de consultanță ale cărei afaceri „scârțâie” și pare pe cale de a fi „înghițită” de un mare concern rival.

Frumoasă, fără discuție, Grațiela este o femeie plină de sine, directă, aproape cinică, așa cum sunt toate cele ce au „pâinea și cuțitul în mână”, de la Resurse Umane.

*

Peste cele patru benzi, câte două pe fiecare sens, chiar vizavi de multinaționala producătoare de medicamente, se află sediul unei administrații financiare. Cozi mari la fiecare ghișeu care nu este închis, o coadă

și mai mare la o fereastră a Biroului de informații. Plătitorii de taxe, de taxe suplimentare și de alte taxe inspirate din Iad sunt supărați și stresați, nemulțumiți și nervoși, în total dezacord cu funcționarii, aroganți și nesimțiți.

Un contribuabil, cu siguranță „cu capsă pusă”, „sculat cu fața la cearșaf” – după părerea cucoanei de la ghișeu, încă prea tânăr spre a se fi obișnuit cu „mersul lucrurilor” în asemenea locuri, i se adresează cu multă obidă în glas:

- Chiar nu vă este rușine? Stăm aici la coadă de două ore și ne spuneți, fără de vreo vină, că aveți o problemă cu computerul?!

- Folosiți abacul, dacă tehnologia vă depășește, intervine un domn cu o vârstă aflată undeva în jurul a 55 de ani, până în 60, foarte îngrijit, dar modest îmbrăcat. Venim să vă dăm bani, nu să vă cerem! Cât mai durează?

- Cum crezi, „tălică tataie”, că pot să-ți încasez taxa, dacă nu funcționează calculatorul?

- „Tataie” e mumă-ta!

- Ce, io sunt de vină?, aproape se bâlbâie funcționara, șocată să afle cine-i de fapt mumă-sa. De ce țipați la mine?

Un alt contribuabil, la fel de neînțelegător ca și ceilalți, se arată a fi mai direct:

- Vă bateți joc de noi... pe banii noștri! Să vă fie rușine!

*

Indicatoarele ceasului electronic formează o linie verticală. Vasăzică e șase seara...

De o oră – și încă una mai apoi – este aglomerație în trafic.

Cozile de la autobuze și de la metrou sunt semn, și o „garanție”, că vor călători ca sardele, călcându-se pe picioare, izbindu-se cu coatele-n șale, învăluți în izul acru de transpirație, de respirație urât mirositoare și în sunete de telefon.

Pe străzi și pe bulevarde, mașinile sunt bară la bară. Blocajele rutiere de pe arterele principale sunt o glumă pe lângă cele din intersecții.

Un vacarm de nedescris, claxoane și înjurături, din când în când și câte o bufnitură de tablă înfundată sau de zgomot de sticlă de faruri și stopuri sparte. Legea junglei aplicată în „lumea civilizată”, în plină stradă!

Flavia și Bogdan Alexe se deplasează către casă cu lentoarea melcului. Și mașina lor, un luxos BMW 525 XD, este blocată în trafic.

Bogdan, un bărbat de statură puțin peste medie, cu ușoară tendință de îngrășare, brunet cu ochi albaștri, în vârstă de 35 de ani, director la o companie de import-export, altfel un abonat al amenziilor date vitezomanilor, cu greu își stăpânește nervii. Dar, cum totul are o limită, Bogdan, cu pumnul, bate nervos în volan:

- Băga-mi-aș să-mi bag! M-am săturat de aglomerația asta în fiecare zi. Nu mai pot! Facem o oră și jumătate până acasă... Aia în străinătate fac o sută de kilometri în același timp în care noi facem doar 8 kilometri!

Flavia, o femeie frumoasă, blondă cu ochi albaștri, suplă și cu trăsături fine, în vârstă de 30 de ani, HR manager la o importantă companie multinațională, producătoare de medicamente, cu sediul central în Elveția, posesoarea unei voci catifelate și calde, se pisicește – cum stă bine tuturor femeilor cu adevărat frumoase:

- Nu mai înjura atât, măcar azi, azi o zi atât de specială pentru noi! Chiar ai uitat ce zi este astăzi?

*

Aglomerație, praf, țăntări și maidanezi?

E bine în România. Încă e bine.

În alt colț de lume...

Norii cenușii, cu intarsii de un mov magnetic, se mișcau frenetic, într-un joc copilăresc deasupra pământului sterp și găunos ca un șvaițer; ploaia își uitase menirea, stătea blocată undeva, departe de setea solului și a viețuitoarelor scheletice și prăfuite. Cu ceva timp în urmă ninsese cu cenușă vulcanică, dar nimeni nu știa care fusese adevărata proveniență, fie vreun experiment nuclear, fie un vulcan morocănos care se trezise dintr-un somn prea lung. Fulgi mari, gri, apăruseră spontan pe cerul translucid și parcă nici acesta nu mai avea măreția necuprinsă de altă dată, părea mai mic și mai aproape, ca o umbrelă întu-necată.

Se simțea ușor bătaia vântului, ca adierea unui ventilator pe care îl proptești în dreptul feței într-o zi toridă, te răcorea și te umplea de praful depus cu atâta

înverșunare pe toate formele de natură, vie și moartă. O paloare fără prea mare influență coloristică se încolăcise pe starea ușor confuză a oamenilor, atât ca emoție pe care o simțeau în adâncul sufletului, cât și ca o barieră de fum care le obtura zarea... "Să vină ploaia asta odată și să ne ostoiască setea", strigau cu disperare și nimeni nu-i auzea! Un ecou îndepărtat, o vibrație surdă, un amestec de mirare și teamă, câteva șoapte murmurate și gândul ascuns începea să încolțească. Apa ne hrănește și ne spală, suntem o planetă a oceanelor, cum să avem probleme cu ploaia? Este acea întrebare fără de răspuns pe buzele fiecăruia, este neîmpăcarea în fața unui eșec, mai ales când nimic nu a depins de tine. Este o altfel de liniște a tăcerii, ce diferă de calmul beduinului care traversează deșertul în căutarea unei picături de apă. Își riscă viața cu un scop și are credință că oaza există și n-a dispărut într-un miraj al minții, topite de nisipul încins și de soarele arzător.

*

S-a enervat degeaba Bogdan, azi chiar a fost o zi bună pentru el, au reușit performanța de a realiza o medie orară de 9,2 kilometri.

Și nici nu avea dreptate când lăuda străinătatea, și de asta poate fi martor cinstit oricare ins care a fost la Paris, New York, Tokio sau Londra, nemaivorbind de cei ce au trecut prin Calcuta ori alte orașe din Asia îndepărtată, unde, în afara mulțimii de mașini și

pietoni idioți, circulă și cohorte de bicicliști și motoscuteriști... maimuțe și vaci cocoșate.

Ajunși în fața locuinței lor, parchează și ies din mașină cu brațele încărcate de sacose. Dintr-o pungă se ițește gâtul unei sticle de șampanie. Șampanie adevărată, franțuzească, un Dom Perignon de colecție, nu un banal vin spumant!

Profitând de faptul că „odaia de oaspeți” avea propria baie, Bogdan și Flavia se răsfăță, individual, timp de aproape o oră în cadă.

Bogdan, care a terminat primul, îmbrăcat elegant, într-un costum gri-fer, fără a se sugruma și cu cravata, pune o mulțime de trufandale pe masă și aprinde lumânările parfumate din cele două șfeșnice de argint moștenite de la bunica din partea mamei.

Flavia, de parcă atât ar fi așteptat, își face apariția, tulburătoare, înveșmântată într-o rochie de seară, de parcă urma să participe la o recepție princiară.

Bărbatul deschide sticla de șampanie, răcită în frapieră exact cât trebuie, și o toarnă în paharele de cristal de Murano, moștenite, și ele, de la aceeași bunică.

- Cu ocazia acestui moment special, aniversarea a 7 ani de căsătorie, draga mea, închin acest pahar în cinstea ta și a ultimelor noastre realizări. Am avut amândoi o perioadă foarte grea care ne-a epuizat fizic și psihic. Simt că mă topesc precum lumânarea asta. Ce repede mai trece viața! Și ce puține urme lăsăm în urma noastră!